

În acest număr

2018, România sub semnul Centenarului	pag. 2
152 de ani de la debutul literar al lui Eminescu	pag. 4
România centenară	pag. 6
Vocația Unirii la Eminescu	pag. 6
Carmen Sylva – regina-poetă cu un destin dramatic	pag. 8
Pe urmele Reginei Elisabeta a României: Castelul Peleş	pag. 10
Gânduri literare	pag. 12
Talent și îndemânare	pag. 13
Pagini de patriotism local	pag. 14
Vecinii noștri	pag. 14
La Școala Horia se face carte!	pag. 15
Din istoria satului și a școlii Horia	pag. 16
Mica Unire 24 ianuarie 1859	pag. 17
Activități extracurriculare	pag. 19
Drum sigur - ABCdar rutier	pag. 19
Școala altfel: să știi mai multe, să fii mai bun	pag. 21
Proiect „Otilia Cazimir, poeta sufletelor simple”	pag. 23
Omagiu literar	pag. 25
8 Martie	pag. 26
Ziua Francofoniei	pag. 28
100 de ani de la Unirea Basarabiei cu România	pag. 29
Ziua Internațională a Poeziei	pag. 32
Portrete de campioni	pag. 33
Inocența cuvintelor	pag. 34
Invitație la teatru	pag. 36
Tradiții și obiceiuri de Paște la români	pag. 38
Revista revistelor școlare	pag. 40

2018, România sub semnul Centenarului

România este o țară mândră și binecuvântată între toate țările de pe pământ, este o țară unică prin frumusețea peisajelor, prin vechimea tradițiilor și prin ospitalitatea locuitorilor acestui meleag.

România este țara în care s-au născut Mihai Eminescu, Constantin Brâncuși, Aurel Vlaicu, Maria Tănase și nenumărate alte embleme ale acestei nații.

România trebuie să dăinuiască prin faptele înaintașilor Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Mircea cel Bătrân, dar și prin faptele posterității.

Mândria Bucovinei sunt mănăstirile care-au făcut-o renumită pe mapamond. Mănăstirile Arbore, Moldovița, Sucevița, Voroneț, Humor se numără printre cele mai importante monumente ale umanității și au fost incluse în patrimoniul UNESCO.

În vestul României, Timișoara este considerat cel mai frumos și mai curat oraș al Banatului, primul oraș european iluminat electric, primul oraș în care locuitorii s-au plimbat cu tramvaiul electric, primul în care au fost vizionate proiecții cinematografice.

Pe malul stâng al Dunării, lângă orașul Orșova se află cea mai înaltă statuie din Europa. Într-o stâncă înaltă de 55 de metri a fost cioplit chipul lui Decebal, primul rege dac și cel mai viteaz care veghează la hotarele țării.

A vorbi despre România în anul centenarului e ca și cum ai vorbi despre mamă, despre casa părintească, despre copilărie...

A vorbi despre România înseamnă să fii mândru că ești

român.

Visăm la o Românie a valorilor!

Respect

Oncare

Mândrie

Angajament

Neînfricare

Iubire

Adevăr

Aceasta-i România pe care o iubim!

Colectivul redacțional

152 DE ANI DE LA DEBUTUL LITERAR AL LUI MIHAI EMINESCU

DE-ASIU AVE...

De-asiu ave si cu o floare
Mandra, dulce, rapitoare,
Ca si florile din Maiu,
Fiice dulci a unui plaiu,
Plaiu ridiendu cu carba verde,
Ce se legana, se perde,
Undoindu incetisioru,
Sioptindu siopte de amoru ;

De-asiu ave o florica
Gingasia si tinerica,
Ca si florea crinului,
Albu ca neu'a sinului,
Amalgamu d'o ros' albia
Si de una purpuria.
Cantandu vesela si usioru,
Sioptindu siopte de amoru ;

De-asiu ave o porumbitia
Cu chipu albu de copilitia,
Copilitia blandisiora
Ca o di de primavera,
Catu ti tine diuliti'a
I-asiu canta doina'a, doiniti'a.
I-asiu canta-o 'ncetisioru,
Sioptindu siopte de amoru.

Mihaiu Eminescu.

De-aş avea

De-aş avea şi eu o floare
Mîndră, dulce, răpitoare
Ca şi florile de mai,
Fiice dulce-a unui plai,
Plai răzând, cu iarbă verde,
Ce se leagănă, se pierde,
Undoind încetişor,
Şoptind şoapte de amor;

De-aş avea o florică
Gingaşă şi tinerică,
Ca şi floarea crinului,
Alb ca neaua sânelui,
Amalgam de-o roz-albie
Şi de una purpurie,
Cântând vesel şi uşor,
Şoptind şoapte de amor;

De-aş avea o porumbiţă
Cu chip alb de copilă,
Copilă blândişoară
Ca o zi de primăvară,
Cătu-şi ţine ziuliţa
I-aş cânta doina, doiniţa,
I-aş cânta-o-ncetişor,
Şoptind şoapte de amor.

„DE-AȘIU AVÉ ...”

Cu puțin timp în urmă am găsit în Biblioteca Digitală a Universității din Cluj-Napoca, în format digital, o revistă pe care mi-ar fi plăcut să o răsfoiesc îndelung la o cafea, revista „FAMILIA” a lui Iosif Vulcan, numărul din 25 februarie 1866. În acest număr a debutat Mihai Eminescu, poetul nostru național, cu poezia „DE-AȘIU AVÉ...”.

Primele încercări de poezie ale lui Mihai Eminescu datează din ianuarie 1866, când a scris poezia „La mormântul lui Aron Pumnul”, pe care a semnat-o M. Eminovici. Poezia a fost închinată memoriei profesorului său și a apărut în broșura scoasă la moartea acestuia, „Lăcrămioarele învățăcelilor gimnăziaști den Cernăuți la mormântul prea iubitului lor profesor Arune Pumnul”.

Adevăratul debut în poezie are loc la 25 februarie 1866, la vârsta de 16 ani, în nr. 6/1866 (25 febr.-9 mart.) al revistei „FAMILIA”, când directorul acesteia, Iosif Vulcan, îi va publica prima poezie, „De-așiu avé...”, semnată pentru întâia oară Mihai Eminescu.

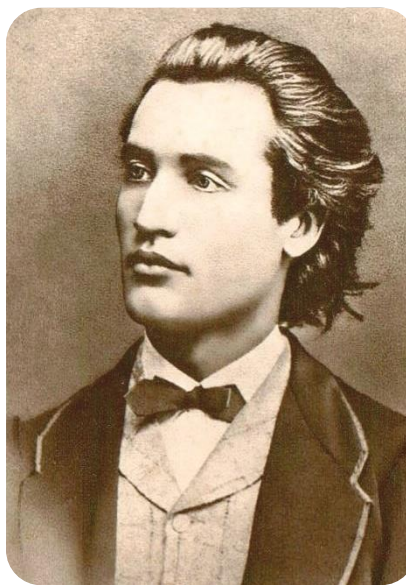
Las în grija domniilor voastre bucuria de a studia datele biografice și opera poetului și vă propun un studiu al evoluției limbii române literare de la anul 1866, până în prezent.

Așadar, citiți cu glas tare poezia „DE-AȘIU AVÉ...” și poezia „DE-AȘ AVEA...” și sesizați evoluția limbii noastre timp de un secol și jumătate.

Și dați cele două variante ale poeziei urmașilor urmașilor voștri să le citească peste alte sute de ani. Și peste alte sute și mii de ani. Și murmurul apelor și adierea vântului vă vor șopti: E MI NES CU, E MI NES CU...

Iosif VULCAN
(1841 – 1907)

Mihai EMINESCU
(1850 – 1889)

Prof. inv. primar Nelu DUMBRAVĂ

ROMÂNIA CENTENARĂ

Vocația Unirii la Mihai Eminescu

„Să demonstrăm lumii că geniul poporului nostru viază, să-i arătăm că națiunea noastră înțelege misiunea sa.”

Mihai Eminescu, punctul nostru de sprijin în materie de unitate, limbă, popor, tradiție, religie și cultură, a evidențiat puterea creatoare. De la creațiile sale și până la volumele de publicistică, Eminescu și-a probat românismul.

Eminescu, poetul – primul mare jurnalist din istoria țării, a cărui profunzime a gândirii a depășit granițele națiunii sale din a doua jumătate a veacului al XIX-lea, este în același timp o imagine-simbol a zbuciumului pentru idealul unirii provinciilor istorice românești, dintre care unele se aflau sub stăpâniri străine, identificat cu însuși sufletul poporului din sânul căruia a ieșit ca un miracol spre a-l integra în universalitate.

Romantismul însuși, al cărui ultim reprezentant european de geniu a fost, avea drept obiective literare reînvierea perioadelor de glorie din trecutul fiecărui popor, accentul pe tradiții, datini, obiceiuri.

Așadar, din prisma romantismului patriotic, Eminescu, crescut în spiritul patriotismului, al aplecării cu venerație asupra trecutului istoric al nației, sădite la Cernăuți de profesorul său de limba română Aron Pumnul, școlit la înalte universități europene (Viena, Berlin) unde a prins spiritul entuziast și energic al veacului emancipărilor naționale, informat și cu o viziune largă asupra atmosferei generale europene, al pulsului epocii, cu o luciditate fantastică și cunoscător foarte bun al situației dureroase a românilor din teritoriile românești ocupate, Eminescu nu putea să nu se angajeze în lupta pentru o națiune românească modernă

De altfel, el folosește, pentru prima oară termenul de *România* în scrisoarea trimisă lui Iosif Vulcan, care-l debutase în „Familia” (numărul din 25 febr./ 9 martie 1866) cu poezia *De-aș avea*: „*Mult stimate domnule și amice,*

Mulțamesc pentru onorariul trimis – cel dintâi pentru lucrări literare pe care l-am primit vrodată-n viață. În România domnește demagogia: și în politică, și în literatură; precum omul onest rămâne aici necunoscut în viața publică, astfel talentul adevărat e înecat de buruiiana rea a mediocrităților, a acelei școale care crede a putea înlocui talentul prin impertinența și prin admirația reciprocă.

Iartă-mi, stimate amice, acest ton polemic, dar te asigur că a fost pentru mine o rară mângâiere de-a mă vedea remunerat dintr-un colț atât de depărtat al României, din Oradea-

Mare, când în țara mea proprie nu voi ajunge nicicând să însemnez ceva, excepție făcând cercul restrâns al câtorva amici ”¹.

Perioada studenției vieneze (1869-1872) când l-a cunoscut pe Slavici, care avea să-i devină statornic prieten (deși diferiți), cuprinde nu numai anii cei mai senini și plini de entuziasm ai studiilor universitare, ci este una de conturare a personalității sale.

Dragostea pentru poporul român, mai ales pentru partea aflată sub ocupație străină (bucovinenii și basarabenii, ardelenii și bănățenii), a fost cea care i-a apropiat pe cei doi studenți vienezi, viitori mari clasici ai literaturii române, Eminescu fiind nu numai „maestrul” care-i conduce pașii în literatură, ci și cel care-l atrage în slujirea cauzei românilor.

Cu gândul la nevoia înfăptuirii unității românilor din provinciile ocupate, se zbate, împreună cu Slavici, pentru unitatea culturală a studențimii vieneze, divizată în două societăți roase de discordii, reușind, deloc ușor, fuzionarea în una singură – Societatea Academică Literară „România Jună”, înființată la data de 8 aprilie 1871, ce avea ca deviză *Uniți-vă în cuget, uniți-vă în simțiri!*, cu Slavici ales ca președinte, Eminescu, ca bibliotecar, Ștefanelli, în conducerea acesteia, între membrii de vază fiind Titu Maiorescu, Virgil Onițiu, Vasile Goldiș ș.a.

Programul pregătit în cinstea sărbătorii naționale la mormântul lui Ștefan cel Mare din 1870 conține un paragraf adăugat de Eminescu în care se menționa întrunirea tinerilor într-un congres după desfășurarea festivităților a avut un larg ecou. „*Să demonstrăm lumii că geniul poporului nostru viază, să-i arătăm că națiunea noastră înțelege misiunea sa*”, susținea tânărul Eminescu. Deși n-a fost un revoluționar în sensul exact al cuvântului, dar „cel mai adesea se pierdea în lumea ideilor” (*Amintirile* lui Slavici), Eminescu a fost mereu o minte trează și aplecată să asculte inima poporului său, un militant pentru unitate națională.

„Sunte români și punctum!”

Prof. Liliana Bulgaru

¹ <https://revistaaiosifvulcan.wordpress.com>

Carmen Sylva - regina-poetă cu un destin dramatic

Prințesa germană Elisabeth Pauline Otilie Luise zu Wied s-a născut la 29 decembrie 1843, la Neuwied. Tatăl său, Principele Wilhelm de Wied, a fost un erudit de la care prințesa a moștenit gustul pentru cultură. Mama, Principesa Maria de Wied, era o femeie de o frumusețe, o inteligență și o tărie de caracter rare. Au avut trei copii. Elisabeta a întâlnit în căminul părintesc pe marii gânditori ai lumii: pe cei vechi în cărțile bibliotecii, pe contemporani în salonul de primire al familiei.

Avea 26 de ani când a venit în România, în 1869, pentru a i se alătura ca soție lui Carol de Hohenzollern-Sigmaringen, principele domnitor, și el de obârșie germană, care conducea țara din 1866.

După Războiul de la Berlin (1878), România a fost iar Elisabeta a devenit Familia Regală a avut o fiică, scarlatină la vârsta de 4 ani. copii.

Vorbind mai multe instruită și înzestrată cu talent lumea literelor românești sub A scris și publicat peste 50 de romane, povestiri, lucrări cu engleză, franceză, germană, și muzicieni și artiști plastici cunoscătoare și interpretă de avea în același timp și calități de

Independență din 1877 și Tratatul recunoscută ca regat în 1881, prima Regină a României. Maria, care a murit de Regina nu a mai avut alți

limbi, clasice și moderne, literar, regina a pătruns în numele de Carmen Sylva. volume de poezii, caracter memorialistic în a sprijinit scriitori, români. Era o bună muzică - pian, canto, orgă; pictor.

Regina s-a înconjurat cu artiști în devenire cum ar fi George Enescu sau Elena Văcărescu (domnișoara sa de onoare) și i-a sprijinit financiar pe pictorul Nicolae Grigorescu și poetul Vasile Alecsandri. A fost o admiratoare înfocată a scrierilor lui Mihai Eminescu. Pe George Enescu l-a ajutat în drumul devenirii sale de mare compozitor, prin construirea lângă Castelul Peleş a unei săli de concerte special concepută pentru el și prin dăruirea unei viori construită de celebrul lutier italian Amati.

Maiestatea Sa se fotografia în fața mașinii de scris și este cunoscut faptul că în prima reclamă publicitară din lume de tip testimonial pentru o companie producătoare de mașini de scris apărea chiar regina României. Casa regală a României nefiind prea bogată, își completa veniturile din publicitate.

În timpul Războiului de Independență, Regina a înființat spitale, a organizat îngrijirea ostașilor răniți, a procurat medicamente, a avut grijă de familiile sărace. S-a implicat cu sârg în numeroase acte caritabile și a încurajat doamnele de neam mare să facă la fel. A rămas astfel

cunoscută de către posteritate mai degrabă în aceste ipostaze: mamă a răniților, protectoare a artelor și literată. În absența unui sistem de caritate, *Societatea Regina Elisabeta*, fondată în 1893, a tratat benevol circa 17.000 de pacienți pe an, a distribuit medicamente gratuite și a monitorizat starea familiilor nevoiașe.

Dintr-o țară aflată la porțile Orientului, aproape necunoscută vestului Europei, România a devenit, în vremea domniei lui Carol I și a Elisabetei, un stat european din punct de vedere cultural și politic.

Carol I s-a concentrat, cum era firesc în acele vremuri, asupra politicii, însă efortul Elisabetei de a ajuta la dezvoltarea țării a fost la fel de mare ca și acela al regelui. Nu s-a amestecat în politică; în schimb, a fost o entuziastă protectoare a artelor și a promovat intens literatura națională, artele frumoase și meșteșugurile românești.

Unii au socotit că român, a portului popular, romantică. A reușit, lumii occidentale asupra culturii și organizat la Sinaia un a sprijinit participarea produse ale artei expozițiile universale 1900. În 1912 a mare expoziție intitulată *meșteșuguri*.

viziunea ei asupra țăranului a artizanatului era una totuși, să atragă atenția asupra României, valorilor ei. A atelier de artizanat și României cu aceste populare la din 1867, din 1889 și organizat la Berlin o *Femeia în artă și*

A cerut – și obținut – ca trenul de lux Orient Express să oprească și la Sinaia, astfel încât mai mulți călători străini să poată vedea frumusețile naturale ale României, laudate în publicații de peste hotare. A adus, astfel, însemnate beneficii imaginii României.

Izbucnirea Primului Război Mondial și moartea Regelui Carol – înmormântat la Curtea de Argeș – au determinat-o pe Regină să rămână lângă mormântul soțului, unde a dus, timp de 2 ani, o viață retrasă și austeră. S-a stins pe 18 februarie 1916.

„Elisabeta era conștientă că se iviseră noi orizonturi și că nici România ei, nici Germania ei nu vor mai fi vreodată ce-au fost. Poate că acesta a fost și motivul pentru care nu a mai vrut să lupte!” (Gabriel Badea-Păun)

Prof. Ramona Stoian

Pe urmele Reginei Elisabeta a României:

Castelul Peleş

Gândindu-mă la aniversarea celor 100 de ani de la Marea Unire a tuturor românilor înfăptuită de cel de-al doilea rege al țării, Ferdinand, supranumit „Întregitorul”, mi-a venit imediat în minte unul din cele mai frumoase locuri de vizitat în România: Castelul Peleş. De unde această analogie? E simplu: Peleşul este ctitoria primului rege al României și a reginei Elisabeta. Așadar, centenar... România... Carmen Sylva... toate se leagă între ele. Căutând informații despre acest măreț edificiu, am aflat următoarele:

Castelul Peleş a fost construit la inițiativa primului Rege al României, Carol I, în afara perimetrului comunei Podul Neagului. Din inițiativa suveranului, în 1874, comuna primește numele de Sinaia. Un an mai târziu, în centrul localității sunt construite primele case boierești, iar în 1876 începe construirea căii ferate Ploiești – Predeal, care străbate și Sinaia. Ceremonia de punere a pietrei de temelie a reședinței a avut loc într-un cadru festiv la 10/22 august 1875.

Despre ziua aceea Carmen Sylva avea să scrie în basmul

„Robia Peleşului”: „Muzica militară cântă marșuri, ecourile răspunseră din fundul pădurilor; preoții ziseră rugăciuni, stropind pietrele cu apă sfințită, pentru ca de-aci-ncolo să nu le mai vatăme duhurile necurate. Erau acolo și ofițeri și țărani și boieri în haine scumpe; iar noi ne îmbrăcaserăm în costumul țării cu vâlul lung și cămașa brodată.”

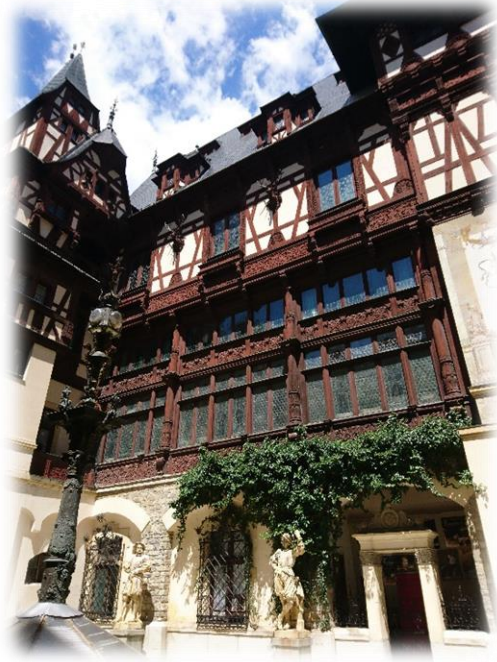
Castelul Peleş din Sinaia, reședința de vară a regilor României, a fost construit în perioada 1866-1914, după planurile arhitecților Johannes Schultz, Carol Benesch și Karel Liman, și a fost admirabil împodobit de celebrii decoratori J. D. Heymann din Hamburg, August Bembé din Mainz și Bernhard Ludwig din Viena.

La sfârșitul secolului al XIX-lea, castelul Peleş se număra printre cele mai moderne reședințe regale europene, beneficiind de electricitate, lift interior și încălzire centrală. Castelul are 170 de camere și mai mult de 30 de băi. În plus, în jurul său s-au mai construit edificii adiționale precum castelul Pelișor (ca reședință pentru Ferdinand și Maria), sau Foișorul (inițial cabana de vânătoare a regelui Carol).

În perioada ianuarie-martie 1948, castelul a fost închis din ordinul autorităților comuniste, iar bunurile de patrimoniu, inventariate. Cea mai mare parte a colecțiilor de pictură, mobilier, textile, piese de artă decorativă și cărți au fost transferate la Muzeul de Artă din capitală. Din luna mai a aceluiași an, alte piese au intrat în custodia diferitor instituții de cultură din marile orașe ale României: București, Brașov, Sibiu etc. Din anul 1953, castelul devine Muzeu Național, deschis publicului larg, în timp ce celelalte imobile situate pe domeniul Peleş, precum castelele Pelișor și

Foișor, vor deveni case de creație și odihnă pentru scriitorii, muzicologii și artiștii plastici agreeți de regimul comunist.

Frumusețea construcției, delicatețea detaliilor, aspectul impunător fac ca acest castel să ocupe unul din locurile fruntașe în topul obiectivelor turistice ale României. Vizitați-l, însă nu pentru numeroasele chioșcuri și tarabe cu suveniruri mai mult sau mai puțin de bun-gust, ci pentru a privi îndeaproape o frumoasă și tumultuoasă pagină de istorie a neamului.

Toma Munteanu, clasa a VI-a

Gânduri literare

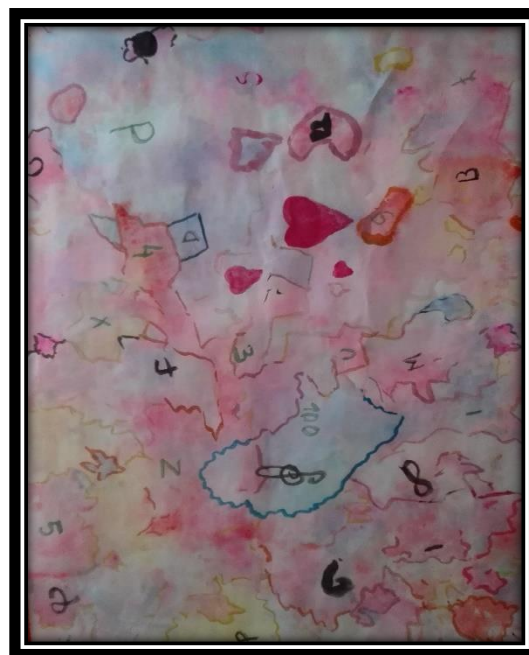
Oglinda timpului

Timpul nemilos e tâlcul
Visat apasă prezentul,
Știu destinul, soarta,
Știu suflul existenței.
Oglinda-i sufletul în ochi,
Oglinda-i inima în pace
Vrut-au bun doar să fiu,
Sunt fiica destinului,
Roșu-i mister, sângele viu.
Pustii peste pustii,
Destin încercat pe viu
În timp fusese sortită.

În noaptea adâncă

Simt o frică în noaptea-adâncă
dar nu mă tem încă,
nu mi-e groază de ea
E doar suferință.
Degeaba se-neacă și se preface
în nori colorați, înțepeniți pe ace
O inedită atingere,
instantaneu clișeu,
Din lacrimi prelingere.
Mi-e frică de banal.

Alexandra Chekife, clasa a VIII-a A

Talent și îndemânare

Talent și îndemânare

„Rădăcinile educației sunt amare, dar fructele ei sunt dulci.”

Pictura este o ramură a artelor plastice care reprezintă o posibilă realitate în imagini artistice, create cu ajutorul culorilor aplicate pe o suprafață. Scopul este de a obține o compoziție cu forme, culori, texturi și desene, care dă naștere unei opere de artă.

Pășind pragul celei de-a doua case a noastre, școala, fiecare elev descoperă o lume armonioasă în care-și scrie destinul tinzând spre valorile fundamentale de comunității noastre educaționale: *sinceritate, respect, libertate de opinie, toleranță și sprijin reciproc.*

Pictura de pe peretele de la intrarea în instituție reprezintă o metaforă a vieții noastre de școlari redată cu ajutorul penelului, iar roadele lui sunt fructele succesului. Pictura a fost realizată de elevii de gimnaziu ai școlii sub directa îndrumare a domnului profesor de Educație plastică, Bordei-Laiu Constantin.

Sursa de inspirație? Pomul cunoașterii și, bineînțeles, personalitatea marcantă a istoriei, protectoarea artelor și a artiștilor timpului său, prima regină a României, Elisabeta, al cărei nume școala noastră îl poartă cu mândrie.

Pseudonimul literar sub care și-a publicat opera Regina Elisabeta a fost **Carmen Sylva**, sintagmă care provine din limba latină tradusă prin expresia „cântecul pădurii”.

Ionela Ursaru, Andra Știr, clasa a VII-a

Pagini de patriotism local

VECINII NOȘTRI

● ● ●		VÂRF		● ● ●	12 LUNI		● ● ●
		POFTIM			ABIS		FĂRĂ HAINĂ
CURĂ!			ÎNȘELA			ÎN VOGĂ!	
UMED						CU COADĂ	
		ACUM ASCUȚIT			CONIFER		
					ZÂNĂ		
DOUĂ LA URMĂ!			LOCO				MUT
ARS			MIROS				
							DUȘI ÎN SPATE
				CUNUNĂ			
				FLORAR			
			DIN SUTE			CALCIU	
			LER!			CURS!	
	ÎN PLAN!			FIGURĂ			

La o dezlegare corectă a integramei, pe raster veți descoperi localitățile cu care se învecinează comuna Horia.

Comuna Horia

Componență: satul Horia, satul Cotu-Vameș

Reședință: Horia

Suprafață: 40,29 km²

Populație: peste 5800 locuitori

La Școala Horia se face carte!

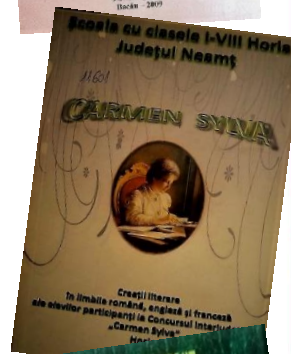
Unul dintre obiectivele școlii este acela de a oferi elevilor posibilități variate de a-și dezvolta cultura și sensibilitatea artistică, valorificând-le potențialul creator. Literatura oferă, din acest punct de vedere, un spațiu vast de afirmare.

Dispariția orelor de „Compunere” din curricula școlară și abordarea transdisciplinară a cunoștințelor au condus la diminuarea timpului în care, în „Atelierul de creație” - care era ora de *Compunere* - se deprindeau componentele, structurile și tehnicile de elaborare ale unei creații literare. Așa că fiecare unitate școlară a fost pusă în situația să găsească tactici de supraviețuire și chiar de stimulare a predispozițiilor creatoare ale elevilor.

Școala Gimnazială „Carmen Sylva” a apelat la o soluție agreată de întregul colectiv de elevi, varianta Proiectelor educative. Începând cu anul școlar 2008-2009 în cadrul școlii s-au derulat mai multe proiecte educative înscrise în calendarele activităților naționale, regionale sau județene, finalizate cu editarea unor volume de creații literare având ca autori elevii din școală, din județ sau din țară.

O statistică aplicată se cuvine a se face pe baza produselor finale ale proiectelor „JUCĂRII DE VORBE”, „CARTEA VERDE”, „CARMEN SYLVA”, dar asta într-un umăr viitor al „Familiei” noastre. Până atunci ne rezumăm să semnalăm că în volumele menționate mai sus au debutat câteva sute de elevi din țară. Iar revista „Familia”, pe care o aveți în față, a consemnat debutul acestor mici creatori. Întocmai cum a făcut-o și surata mai mare, „Familia” lui Iosif Vulcan care, în 1866 l-a debutat pe *Luceafăr* cu poezia „De-aș avea”.

Poate vom avea și noi norocul acesta!

SARE ÎN AER	ÎN TIMP!	ÎN MINĂ!	NEW YORK!	LA COLINDĂ	A IESI ÎN FORȚĂ
•••	NU-I DES	EPOCI	SUR		
LA TRAP!		RUTE	UNITĂȚI AGRICOLE	DÂNSA DE LA INTERNE	E DE AFARĂ
•••					
•••	MANUAL	LA TRAP!	A APĂREA	ÎNTRU ROȚI ÎN CERC!	CONIFER
A NETEZI			CADOU		
PRIMUL NUNTAȘ		PERETE DE APĂ		BIR!	
ÎNSEMN NAȚIONAL LA RĂZBOI			AVÂNT	ÎN PLAN!	
		SE ARUNCĂ ÎN LUPȚĂ			

Din istoria satului și a școlii Horia

Satul Horia este o așezare rurală relativ tânără. Legenda spune că, în jurul anului 1878, trecând dinspre Iași spre București, Regina Elisabeta a României a remarcat locul întins, liber și neted de pe malul drept al râului Moldova și faptul că nu se înfiripase o comunitate aici. Astfel, regina a angajat un arhitect belgian de origine germană pentru a proiecta un sat cu străzi paralele și perpendiculare, o localitate în care, nici să vrei, nu te poți rătăci. Orgoliile locale afirmă că doar marea metropolă a americanilor, New York, mai are un asemenea design geometric.

Noul sat a luat numele întemeietoarei sale – **Elisabeta Doamna** –, denumire pe care a purtat-o până la jumătatea secolului trecut, când regimul comunist a decis schimbarea acesteia în **Horia**.

În secolul al XIX-lea, în comunele învecinate orașului Roman a început procesul de educare a copiilor țăranilor, înființându-se mai multe școli, după cum urmează: la Cotu-Vameș în 1859, la Cordon în anul 1867, la Carol în anul 1888,

pentru ca în anul 1892 să ia ființă școala din satul Elisabeta Doamna.

Inițial școala avea două săli de clasă, o clădire în care locuia directorul și o curte cu fântână. În anul 1900 s-a construit al doilea corp al școlii, demolat în anul 2010, pe locul căruia s-a ridicat un corp modern de clădire dat în folosință în martie 2014.

Într-o perioadă s-au desfășurat cursuri în camere închiriate de la Banca Populară Independența și în locuințele unor săteni mai înstăriți. Foști elevi ai școlii, actualmente pensionari, povestesc că pe vremea lor unul din punctele „de lucru” ale școlii era situat pe Strada Alexandru cel Bun, în două încăperi foarte spațioase ale casei unei familii de „chiaburi”. Ca urmare a creșterii populației școlare, în anul 1963 s-a construit o școală nouă (actualul corp A).

Peste drum de școală, pe drumul european 85, se află grădinița construită în 1974, clădire cu parter și două etaje ce cuprinde: 5 săli de clasă (în prezent folosite doar 3), o sală în care funcționează biblioteca comunală, cancelarie, dependințe.

În incinta grădiniței, în una din sălile de la etajul superior, s-a deschis în aprilie 2016 un Muzeu de etnografie care găzduiește unelte și obiecte vechi, adunate de-a lungul câtorva ani de truditorii la păstrarea folclorului și tradițiilor locale, atâtea câte sunt.

MICA UNIRE

24 Ianuarie 1859

Celebrăm pe 24 ianuarie 2018, 159 de ani de la momentul unirii Moldovei cu Țara Românească. Cum această dată este una de referință pentru istoria poporului nostru, se cuvine a enumera și din punct de vedere istoric traseul evenimentelor care au condus la edificarea României moderne.

Spectrul politic internațional s-a arătat deosebit de surâzător la sfârșitul lui 1856, când, în urma conflictului din Crimeea, Moldova și Țara Românească scăpau de sub tutela și influența politicilor rusești, iar Franța se dovedea a fi puterea ce urma să se transforme, în planul diplomatic, într-un vector al susținerii cauzei românilor la congresele și convențiile internaționale ce au urmat! Pentru că nu a existat un consens absolut în privința unirii Principatelor la momentul 1856, marile puteri ale Europei vor decide consultarea românilor cu privire la unire în așa numitele „adunări ad-hoc”. Deși au existat și multe voci anti-unioniste, adunările, care au avut loc în 1857, s-au pronunțat pentru unirea celor două entități politice sub garanția colectivă a puterilor din Vestul Europei, pentru prinț străin la conducerea statului, ales dintr-una din familiile conducătoare europene și care să-și crească urmașii în religia țării, pentru instituții moderne și pentru respectarea autonomiei. Din păcate pentru români (în special pentru unioniștii radicali), în 1858, la Paris, marile puteri hotărâsc unirea celor două țări, însă cu domni și instituții politice separate. Faptul va fi contrabalansat de alegerile din luna ianuarie 1859 când, după ce va fi ales domn al Moldovei la 5 ianuarie, Alexandru Ioan Cuza va fi declarat candidat al partidei unioniste și în Țara Românească, câștigând alegerile desfășurate pe data de 24 ianuarie. Deși mai degrabă nemulțumite de starea de fapt rezultată, marile puteri se văd puse în fața politicii faptului împlinit și recunosc dubla alegere a lui Cuza până la finalul lui 1862. Au urmat apoi 4 ani de mari reforme ale cabinetelor guvernamentale ce au zidit temelia modernității românești. Domnia lui Cuza se va finaliza în 1866, la presiunea radicalilor și conservatorilor, care-l vor obliga să părăsească tronul, în ideea de a respecta dorința din adunările ad-hoc, aceea de aducere pe tron a unui prinț străin dintr-o familie mare/domnitoare a Europei.

Convergența acestui pas uriaș al istoriei nu poate fi rememorată exhaustiv fără a menționa figurile centrale ale făuritorilor acestui deziderat, începând de la primii reprezentanți ai generației pașoptiste (Nicolae Bălcescu, Vasile Alecsandri, Dinicu Golescu, Iordache Rosetti, Ion Heliade Rădulescu), dar și cei care vor desăvârși prin programul reformist opera generațiilor anterioare (Mihail Kogălniceanu, C.A. Rosetti, Ion C. Brătianu, Barbu Catargiu, Nicolae Kretzulescu, Titu Maiorescu și mulți alții). Se cuvine astfel a cinsti imaginea acestora în mentalul colectiv și de a găsi resorturi interioare pentru a culege învățămintele necesare de la acei oameni cu viziune, artizani ai construcției politice moderne pentru spațiul nostru. Nu e de neglijat un astfel de resort-model venit din acele vremuri, întrucât acei oameni au văzut dincolo de interesele lor imediate, dincolo de partizanatele de moment, reușind a lăsa în urma lor o construcție trainică și liberă, care se va descătușa, în maximul ei de formă și fond, după 1918, și în care astăzi noi exprimăm astăzi imanenent recunoștința pentru ceea ce s-a realizat atunci!

Prof. Ionuț Zănescu

ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

Drum sigur-ABCdar rutier - educație pentru prevenirea riscului rutier (modul pentru clasele a III-a și a IV-a) JARomânia

Clasele a III-a și a IV-a din Școala Gimnazială „Carmen Sylva”, comuna Horia, județul Neamț, coordonate de profesor învățământ primar Verde Ana și profesor învățământ primar Dănăilă Dorina, au acceptat invitația de colaborare în cadrul programului educațional „Drum sigur-ABCdar rutier” adresat elevilor claselor a III-a și a IV-a, din 15 localități, desfășurat în anul școlar 2017-2018. Această invitație a venit din partea reprezentantei JA România, doamna Loredana Poenaru.

În luna noiembrie 2017 s-a derulat prima activitate din program: „În drum spre școală”. După aplicarea pre-testelor propuse de către organizatori, le-au fost distribuite elevilor seturile de materiale necesare implementării

proiectului: DVD-urile „Drum sigur”, materiale reflectorizante (veste, autocolante) și manuale.

Lecția 2: „Cu polițistul rutier despre riscuri și reguli” a fost desfășurată în săptămâna Școala altfel din luna decembrie 2017, iar ultima activitate din semestrul I, Lecția 3, „Prevenirea”, în luna ianuarie 2018. Lecția 4: „Loc de joc” a fost deosebită. În desfășurarea acesteia au fost implicați voluntari din partea companiei Holcim România. Elevii au participat activ, cu entuziasm.

Prof. înv. primar Ana Verde

Școala altfel: să știi mai multe, să fii mai bun!

În anul școlar 2017 – 2018 Programul Național „Școala altfel: să știi mai multe, să fii mai bun!” s-a desfășurat în școala noastră în semestrul I în perioada 18 – 22 decembrie 2017.

Structura programului a fost stabilită, în urma consultării tuturor părților implicate (elevi, părinți, cadre didactice) pe zile tematice, astfel fiecare zi a săptămânii având temă unică pentru toate nivelurile de învățământ.

Tema primei zile a fost, generic denumită „Zilele Școlii Gimnaziale „Carmen Sylva”, o zi cu mare însemnătate pentru elevii școlii noastre. Sub îndrumarea atentă a cadrelor didactice aceștia au cules informații despre Regina Elisabeta, cea al cărei nume cu cinste îl poartă școala noastră; au citit și creat „povești regale” sub influența poetei Carmen Sylva; au făcut cunoștință cu elevi ai altor școli ce au aceeași denumire, au aflat multe lucruri noi și interesante despre casa regală și monarhie, dar și multe alte informații despre localitatea noastră.

Ziua de marți a fost rezervată „Festivalului iernii” temă amplă, cu mare libertate de alegere și posibilități de utilizare și dezvoltare a potențialului creator pentru elevi. Printre activitățile desfășurate cu mare entuziasm se numără și „împodobirea bradului școlii” de către membrii Consiliului Școlar al Elevilor, ornarea sălilor de clasă, atelierul de improvizații teatrale pe această temă, concursuri de creații literare și cultură generală, cât și lectura unor povești îndrăgite de școlari.

Miercuri a adus în prim plan tradițiile și obiceiurile strămoșești de Crăciun și Anul Nou, păstrate și perpetuate și de către elevii școlii noastre an de an. Au fost prezentate serbări cu și despre Moș Crăciun puse în scenă de micuții preșcolari și elevi ai claselor primare. Pe scena Căminului Cultural din localitate, în prezența reprezentanților comunității locale, elevii de la

nivelul gimnazial au prezentat o suită de Colinde de Crăciun, Jocul Caprei, Jocul Ursului, dansuri populare și nu numai. Toate aceste activități au atras și numeroasa prezență a localnicilor (părinți sau alte

rude) care apreciază munca elevilor, dăruirea și implicarea acestora și în egală măsură tradițiile strămoșești. Nici Moș Crăciun nu s-a lăsat așteptat, el a venit încărcat cu daruri răsplătind în acest fel toți copiii școlii pentru prestația lor.

Tema zilei de joi a fost voluntariatul, activitate ce demonstrează bunătatea oamenilor, dezvoltă spiritul civic și de înțajutorare în rândul copiilor. Cu sprijinul familiilor lor, elevii au colectat hăinuțe, încălțăminte și jucării pe care le-au donat copiilor nevoiași identificați în școala noastră aducând astfel un strop de bucurie în sufletele lor, în prag de sărbători.

Ultima zi a acestei săptămâni a avut ca temă iarna, jocurile specifice anotimpului, activitățile în aer liber și pe cele sportive și de menținere a sănătății. Toate jocurile desfășurate au fost propuse de către elevi, deci îndrăgite în mod deosebit și au adus un plus de plăcere și relaxare pentru ei, un strop de „sănătate pură”, competiție și concurență și din altă perspectivă. Însă mai mult, au contribuit la menținerea stării de sănătate și de bine oferind și posibilitatea manifestării „fairplay-ului” și acceptarea diferențelor de opinie.

Acțiunile desfășurate în cadrul programului „Școala Altfel” și-au atins cu succes obiectivele propuse. Copiii și-au putut exterioriza propria personalitate, competențele dobândite și calitățile umane pe toată perioada de desfășurare a programului. Au rămas cu amintiri plăcute în urma participării la activități de grup sau individuale, în care s-au implicat activ, din proprie inițiativă și cu deosebit interes. Diversitatea mare a temelor dezbătute, a modalităților de aplicare și desfășurare a programului a determinat un schimb de opinii și experiențe, coeziunea grupurilor din care au făcut parte schimbul de impresii despre cele văzute și aflate, participanții fiind foarte entuziasmați și dornici de a se implica și pe viitor.

Consilier educativ,

Prof. înv. primar Tatiana Gîrbea

Proiectul Interjudețean „Otilia Cazimir – poeta sufletelor simple”

Pe 12 februarie s-au desfășurat la Școala Gimnazială „Otilia Cazimir” din Cotu-Vameș, structura Școlii Gimnaziale „Carmen Sylva”, Horia, activitățile dedicate aniversării a 124 de ani de la nașterea scriitoarei, în cadrul **Proiectului Interjudețean „Otilia Cazimir – poeta sufletelor simple”**.

Pe numele său adevărat Alexandra Gavrilescu, Luchi, cum era alintată acasă, a văzut lumina zilei în familia învățătorului Gheorghe Gavrilescu, în satul secular de la confluența Moldovei cu Siretul, Cotu-Vameș. A petrecut primii 4 ani din viață în lumea găzelor, a pisicilor și cățelei sau a poveștilor spuse de bunicul său, preotul Gavril Casian, iar altă dată, gusta cu plăcere plimbările cu Tana, sora bunicii, prin împrejurimile satului. Familia s-a mutat apoi la Iași, pentru a fi mai aproape de „școlile cele înalte”, căci educația copiilor era pe primul plan.

Itinerariul spiritual al scriitoarei a condus-o spre un binemeritat loc în patrimoniul simbolic național. Însă nici când a devenit o stea, autoarea nu a uitat parfumul copilăriei trăite „acasă”: „Nu mai țin minte cum era «acasă», dar nicăieri, cât e lumea asta de mare, nu e mai acasă decât acolo.”

E de datoria școlii care îi poartă numele să le insuflă copiilor dorința de a trăi în sens creator, aducând un omagiu creației Otiliei Cazimir, o valoare autentică.

La concursul dedicat celei care a purtat mereu în suflet copilăria, au fost jurizate aproximativ 500 de lucrări la cele două secțiuni: creație literară și creație artistico-plastică. Participanții au trimis lucrări din 10 județe ale țării și municipiul București. Cei care au fost prezenți la festivitatea de premiere, preșcolari, elevi și cadre didactice din Neamț, Iași, Bacău și Vaslui, au dat glas propriilor încercări literare în fața auditoriului, fiind răsplătiți cu diplome și volume de poezie și proză aparținând Otiliei Cazimir.

Expoziția de lucrări artistico-plastice „În lumea lui Luchi”, organizată pe holurile școlii, ilustrează conținutul ideatic al creației zămislite pentru suflet de copil. Toate lucrările premiate vor fi publicate în broșura dedicată proiectului.

Expoziția de carte realizată cu sprijinul Bibliotecii Municipale „George Radu Melidon”, Roman, a adunat „o literatură adevărată”, dedicată copiilor.

Cuvântarea dlui prof. univ. Nicolae Samson de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași, fiu al satului, a potențat valoarea acțiunilor derulate deja la a IX-a ediție în cadrul proiectului. Ne-am bucurat de susținerea reprezentanților Primăriei (dl primar Baciuc Cristian, dl viceprimar Mihăilă Sandu) și a Consiliului local Horia, a doamnelor bibliotecare de la Biblioteca Municipală „George Radu Melidon” și de la Biblioteca Comunală Horia.

Toți invitații, alături de părinți și copii, au fost încântați să guste la final ”picături de lămâiță”, prin vizionarea unui program artistic cu poezie, cântec și dans, inspirate din proza și poezia Otiliei Cazimir, precum și cântece și dansuri populare interpretate de Ansamblul „Izvorașul” de la Școala Gimnazială Muncelu de Sus, Iași.

Vom întâmpina cu drag pe cei care ne vor onora cu prezența la activitățile organizate la următoarea ediție a concursului, dorindu-ne ca rodul imaginației celor mici și măricei să creioneze prin cuvânt și culoare lumi frumoase, pline de gingășie și puritate, în care să sălășluiască mereu sufletele lor.

Prof. învă. primar Mirela Ciuștea

Omagiu Otiliei Cazimir

Pe douăsprezece februarie

aștept ninsoarea,

în prag de dimineață

cu o carte în brațe.

Port o carte de aur

lângă inimă,

Rostesc un stih de aur

pe buze.

Astăzi, sufletul meu se trezește

în cele douăsprezece bătaii ale ceasului,

pe douăsprezece februarie,

în pragul ninsorii,

dimineață.

Alexia Tuiu, clasa VIII-a B

8 Martie

Ziua de 8 Martie este cunoscută în întreaga lume ca sărbătoarea internațională a femeii. Luna martie este prima lună de primăvară, luna în care natura renaște și razele soarelui încep să ne încălzească sufletele.

Legenda Mamei

Se spune că odată, gîngășul ghiocel își trudea mintea cu o întrebare. Ieri, când tocmai scosese capul din zăpadă, zărise un copil care ținea în mână un alt ghiocel pe care, spunea el, urma să i-l dăruiască mamei sale. Supărat că nu-și putuse saluta măcar fratele mai mare cu care plecase băiatul voios, gîngășul ghiocel se întrebă ce putea însemna cuvîntul acesta „mamă”, ca să merite ruperea unei flori atît de superbe cum era el. Și tot frămîntându-și mintea, se gîndi să-l întrebe pe Bătrînul-ghiocel ce înseamnă „mamă”. El avea deja 5 zile de când zărise lumina și sigur trebuia să știe.

—Bătrîne-ghiocel, spuse ghiocelul sfios, am o întrebare.

—Ia spune!

—Ce înseamnă „mamă”?

La auzul acestor cuvinte, Bătrînul- ghiocel surâse.

—Vrei să știi ce-nseamnă „mamă”?

—Da, răspunse temător gîngășul ghiocel.

—Dragul meu, mama este cea mai scumpă ființă din lume și cel mai prețios cuvînt. Fără mamă nicio ființă nu ar exista. E la fel de importantă ca și apa cu care te hrănești, ca și soarele de unde-ți iei lumina, la fel ca aerul pe care-l respiri. Toată lumea ar trebui să aibă o mamă. Ea a apărut din dorința oricărei vietăți de a fi protejată. Este importantă mai ales pentru copii. Fără o mamă, nimeni nu

le-ar șterge lacrimile de pe obrăjori, fără ea nu ar putea crește. Ea este cea care îndură toate suferințele și-și duce povara până la capăt. Ea e blândă, iubitoare și răbdătoare. E singura care poate alina durerea, e singura care poate oferi căldura, liniștea și pacea oricărui suflet. De aceea a luat naștere mama. Din nevoie. Și cât de tristă și de neînsemnată ar fi lumea dacă nu ar exista mama, care dă culoare și viață la toate câte sunt pe-acest pământ!

—Ce importantă este mama! spuse mirat și încântat gingașul ghiocel. Dar deodată se întristă și începu să plângă cu lacrimi amare. Spuneai că toate ființele ar trebui să aibă o mamă, Bătrâne- ghiocel. Ei, bine, atunci eu de ce nu am una?

—Prostuțule, spuse Bătrânul-ghiocel. Păi, mama ta e zăpada! Dacă nu-ți ținea ea de cald toată iarna cu haina ei pufoasă, acum nu mai trăiai. Iar, tată-ți este soarele care te mângâie cu razele sale duioase în fiecare zi.

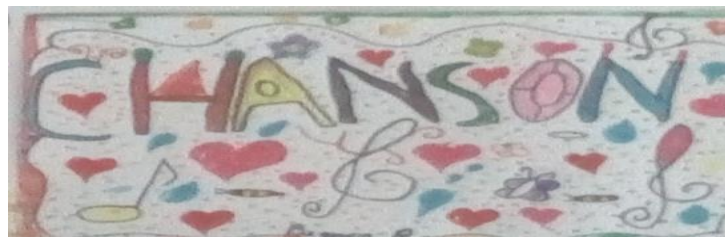
—Așa este, spuse atunci înveselit gingașul ghiocel. Cu toate astea, să știi că tare mi-aș dori să cunosc o mamă care să semene descrierii tale.

—Ei bine, mâine sunt sigur ca o vei întâlni, răspunse Bătrânul-ghiocel. Băiatul care tocmai ți-a rupt fratele mai mare, vine în fiecare zi să culeagă câte un ghiocel pentru mama lui. Așa că, vezi cum îl impresionezi în haina ta sclipitoare și te va alege. Și îți mai spun un secret: când îi vei săruta mamei podul palmei, să știi că vei fi cea mai norocoasă floare din lume.

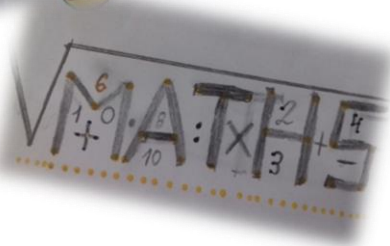
Prof. înv. primar Tatiana Gîrbea

Ziua Francofoniei

După Ziua mărțișorului și Ziua femeii, elevii de gimnaziu ai școlii noastre au avut ocazia și anul acesta să sărbătorească Ziua Francofoniei. Oricât de modestă ar fi activitatea lor, aceasta capătă o semnificație aparte, dat fiind că în aceeași zi de 20 martie, alți 274 de milioane de vorbitori de limbă franceză de pe glob împărtășesc bucuria de a vorbi limba franceză, ca limbă nativă, oficială sau străină, prin diverse manifestări culturale.

Elevii și-au exprimat simpatia pentru limba franceză, alegând cuvinte pe care le-au personalizat prin formă, culoare și desene inspirate de acestea. Lucrările au fost reunite într-o mini-expoziție admirată și de colegii lor din clasele primare.

Prof. Vieru Liliana

100 de ani de la semnarea Actului Unirii Basarabiei cu România

Anul centenarului României Mari are ca prim punct de reper data de 27 martie 1918. Într-un astfel de an, de sărbătoare, se cuvine a rememora evenimentele care au dus la Marea Unire, implicit, în cazul de față, la unirea Basarabiei cu România.

În ceea ce privește Basarabia, aceasta trecuse din 1812 în stăpânirea imperiului rus, ca urmare a războiului câștigat de acesta contra imperiului otoman (1806-1812), dar și ca urmare a tratatului de pace din 1812, semnat la București, ce a urmat victoriei militare în război.

Astfel, Basarabia (ținutul dintre Prut – Nistru) traversează până în 1917 un secol de integrare culturală, administrativă și etnică în sfera politicilor de rusificare. După câțiva ani în care conducerea provinciei este lăsată pe seama boierimii locale, **în 1828 autonomia Basarabiei este desființată**, provincia fiind anexată guberniei **Novorosiisk**, în timp ce limba rusă devine singura limbă în administrație. **În anul 1867 limba română este interzisă în școli**, iar **în 1871 Basarabia devine gubernie**, fiind condusă într-un mod autocratic. Autoritățile rusești îi încurajează pe imigranții slavi să se stabilească în regiune. Astfel, dacă la încorporarea în Rusia românii reprezentau 86 % din populație, în 1907 ei numărau doar 53 %.

Declanșarea primului război mondial și evoluțiile de pe frontul de Est au creat un nou context politico militar, iar declanșarea revoluției comuniste în Rusia și emiterea decretului lui Lenin pentru pace, puneau într-o nouă ipostază pe românii din spațiul Basarabiei.

Emanciparea națională a românilor basarabeni a început prin înființarea unui **Partid Național Moldovenesc (3 aprilie 1917)**, urmată de **proclamarea autonomiei și de alegerea unui Sfat al Țării ca organ suprem conducător (octombrie 1917)**. La 2 decembrie 1917, **Sfatul ales proclama Republica Democratică Moldovenească**. În ianuarie 1918, republica își declară independența, Sfatul Țării solicitând în aceeași lună intervenția armatei române pentru restabilirea ordinii, în condițiile în care retragerea haotică a rușilor aducea grave fapte și distrugerii, iar **la 27 Martie, același sfat al țării, votează la Chișinău unirea cu România**. Drept răspuns la opțiunea exprimată de români, Rusia a rupt legăturile diplomatice cu România și a sechestrat întreg tezaurul românesc, încredințat spre păstrare guvernului rus în 1917, din teama ca acesta să nu cadă în mâna Puterilor Centrale care înaintau spre Moldova.

АКТЪЛЪ УНИРИИ

УОТЪАТЪ ДЪ СФАТЪЛЪ ТЪАРИИ

ЛА 27 МАРТИЕ СЪТЪ ДЪ 1918.

ІН НУМЕЛЕ ПОПОРЪЛЪІ БАСАРАБИЕІ СФАТЪЛЪ ТЪАРИИ ДЕСИНА
РЕПУБЛЕА ДЕМОКРАТИА МОЛДОВЕНЕСКА (БАСАРАБИИ)
ІН НОВАРЕЛЕ СІ ДІНТЕРЕ ПРУТЪ, НИСТРУ, ДНАРЪ, МАРЕН
НЕНГАІ СІ ДЕСИЛЕ ГРАНИТЕ СЪ АУСТРАІ, АУПЕА ДЪ
АУСІІ АСЪМ О СЪТЪ СІ МІІ БІНЕ ДЪ АНІ ДІН ТЪАРЪЛЪ
ДЕСИІ МОЛДОВЕ ІН ПЪТЕРЕН ДРЕПЪЛЪІ ІСТОРИЕ СІ
ДРЕПЪЛЪІ ДЪ НЕАМ, ПЕ БІІНІ ПРІНЦИПЪІ СІ ПОПОР-
РЕЛЕ СІНГУРЕ СЪСІ НОВАРЕСКА СОНІТЪ КОР ДЪ АСІ
ІНАІТЕ СІ ПЕНТРЪ ТОТДЕАУНА. СЕ УНЕСТЕ

СЪ МАМА СЪ РОМЪНІА.

ТЪАРИСКА УНІРЕА БАСАРАБИЕІ -

СЪ РОМЪНІА

ДЪ-А ПЪРЪІ СІ ТОТДЕАУНАІ

ПРЕСІДІНТЕЛЕ СФАТЪЛЪІ ТЪАРИИ

ІОН ІНКУБЕТ

ДІКЕ-ПРЕСІДІНТЕ

ПАН НАБІППА

РЕПЪРЪЛЪ СФАТЪЛЪІ ТЪАРИИ

І. ВЪЗДЪ

*Elevii clasei a VIII-a B,
coordonați de prof. Ionuț Zămesu*

Ziua Internațională a Poeziei

„Ce e poezia? Înger palid cu priviri curate
Voluptuos joc cu icoane și cu glasuri tremurate
Strai de purpură și aur peste țărâna cea grea.”

Mihai Eminescu

Sărbătorim **Ziua Internațională a Poeziei** de la 21 martie 1999 și are drept scop promovarea poeziei din toate timpurile. Această zi urmărește susținerea creațiilor poetice și stabilirea unui dialog între poezie și alte genuri ale creației

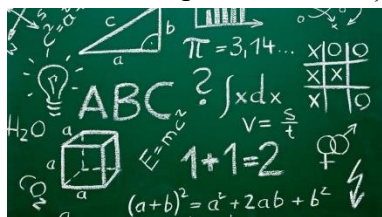
Primele manifestări dedicate Zilei Internaționale a Poeziei în România sunt legate de *Fundația Culturală Orient Latin* și de *Asociația Culturală ADSUM* care organizează separat din anul 2005, respectiv 2008 spectacole pentru marcarea acestui moment. După anul 2009, ideea de a organiza manifestări dedicate **Zilei Internaționale a Poeziei** este preluată de tot mai multe asociații culturale, ligi și alte societăți ale scriitorilor din România. În aceeași notă sărbătorească, elevii clasei noastre au organizat un rememeber poetic din creațiile poetilor români precum *Mihai Eminescu*, *Nichita Stănescu*, *Ion Minulescu*, *Adrian Păunescu*, *Ion Pillat*, *Otilia Cazimir*, *Ana Blandiana*, *Marin Sorescu*, *Tudor Arghezi*, *Lucian Blaga* și alții. Așadar, ne-am dat întâlnire pe băncile din grădina școlii pentru a aduce un prinos de mulțumire celor care au încântat generații de elevi cu versurile lor.

Georgiana Pricope, David Macovei, clasa a VII-a

Portrete de campioni

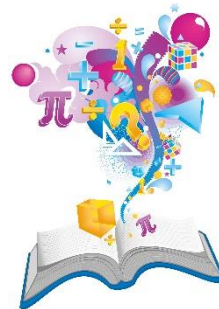
Nu este ușor să fii campion. Dar când este vorba despre a face performanță la matematică, parcă e și mai greu. Totuși sunt în școala noastră elevi care țin să demonstreze tuturor că nu e chiar așa și că matematica poate fi distractivă dacă știi să o abordezi.

„Important e să înțelegi și să înveți lecție după lecție. Cine spune că pentru a excela în domeniul matematicii este nevoie de ore de pregătire cu profesor în particular se înșală. Da, trebuie pregătire suplimentară, dar în sensul de studiu individual, exerciții și probleme rezolvate peste cele obligatorii primite ca temă pentru acasă.”, afirmă Gabriel Moisă care până în prezent (clasa a VIII-a) are multiple experiențe ca olimpic la matematică și nu numai.

Mario Baci, elev în clasa a V-a, este la începutul „carierii” de mic matematician. „La mate nu e greu dacă stai bine cu logica. Trebuie să gândești limpede și să fii atent. O spun din experiență, mai ales partea cu atenția. Din cauza grabei și a neatenției am pierdut câteva puncte importante la ultimul concurs la care am participat.”

Un nou campion ne-a surprins în acest an cu o performanță deosebită la concursul pentru mediul rural „Și eu pot fi bun la mate”. Ionuț-Marian Buză (Mario) din clasa a IV-a a obținut la etapa locală 25 de puncte din 28 posibile, acesta fiind cel mai mare punctaj înregistrat la toate clasele/nivelurile în centrul de concurs. „Pentru mine matematica nu e grea. De aceea nu îi înțeleg pe colegii mei care nu reușesc să se descurce la teme. Cred că m-am născut cu această ușurință de a calcula, de a face legături între noțiuni, de a găsi soluții atunci când pare imposibil. La concursul *Și eu pot fi bun la mate* am greșit copilărește. Sigur a fost oboseala sau neatenția.”, ne mărturisește Mario Buză.

Aceștia sunt doar trei dintre colegii cu care ne mândrim, care duc mai departe numele atât de frumos al școlii. Anul acesta am fost reprezentați și la olimpiada de limba și literatura română și la cea de istorie de către colegi talentați și pasionați de aceste domenii.

Laura Rusu, clasa a VII-a

INOCENȚA CUVINTELOR

Copilărie

Copilărie, verde, veselă, zglobie

Prin tulpini de pădăii,

Copilărie, dulce, caldă, amăruie

Fugi desculță prin grădini.

Copilărie, vis croit de poezie

Printre valuri de-amintiri,

copilărie, doruri scrise pe hârtie

Ca niște zmeie pe câmpii.

Te aștept, copilărie,
La porțița dinspre drum.
Ia-mă de mână
și mă du
pe aripile tale.

Maia Voica, clasa a V-a

Destin

Urc de-atât amar de vreme

pe această liană fierbinte

care se-mpletește

în palmele-mi înfrigurate.

Încerc să urc spre-albastre cristale

de stele care s-au stins

schimbând mereu ordinea și drumul,

călătorind din loc în loc

și luminând prin spațiu,

izgonită

de peticul negru de pământ;

destin inscripționat în stele

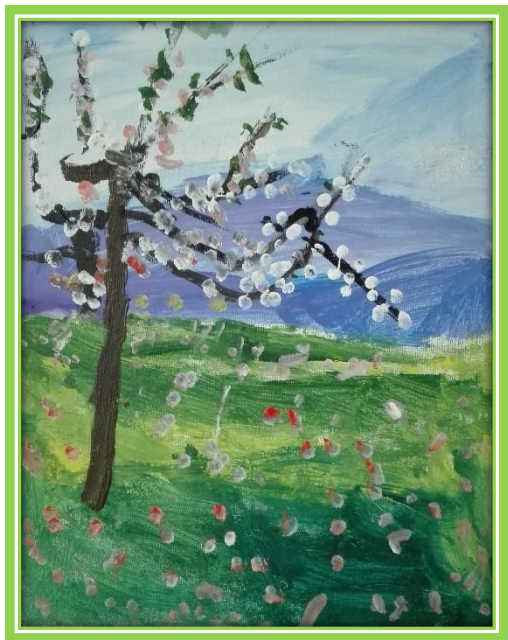
spre a nu rămâne

nimic spulberat de vânt.

Alexandra Chekife, clasa a VIII-a A

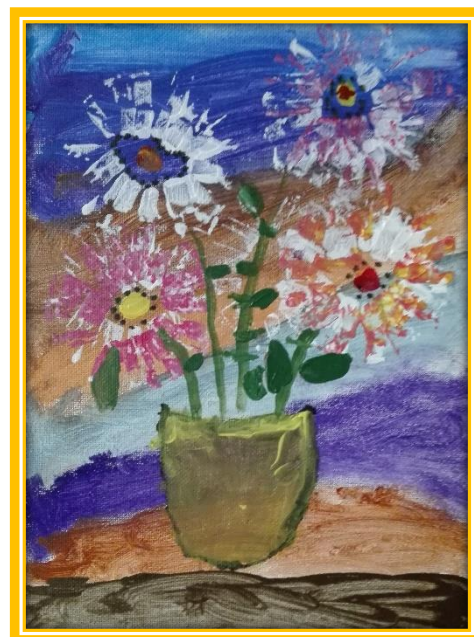
De primăvară

De atâta primăvară
Iarba este verde iară,
Gâzele ies la plimbare,
Mieii albi se-ntind la soare.

Parcă frig n-a fost nicicând.
Pomii, floare îmbrăcând,
Par de iarnă-a fi atinși,
Zău că zici că ar fi ninși!

De flori ce să mai vorbim?!
Chiar pe toate le iubim.
Ziua ne-o înveselesc,
Din grădini la noi zâmbesc.

Toți copiii ies afară.
Apoi cum?!? E primăvară!
Au uitat iar de tablete,
Acum vor doar biciclete.

Toma Munteanu, clasa a VI-a

INVITAȚIE LA TEATRU

INVITAȚIE LA TEATRU

Teatrul este arta care oferă omului posibilitatea de a se exprima liber, de a căuta răspunsuri pentru frământările interioare, de a putea fi oricine și orice. Când vine vorba despre teatrul de păpuși, parcă arta e dusă la următorul nivel, unul complex. Creatorii din teatrul de animație trebuie să aibă o multitudine de calități, de la a avea viziune plastică, până la a fi buni actori, dansatori și mânuitori talentați, care să se exprime și să „respire” prin intermediul păpușii.

Și în anul școlar 2017-2018 școala noastră a încheiat un Acord de parteneriat cu *Agencia „Zgubilici” din Piatra Neamț* pentru a aduce spectacolul de teatru în fața copiilor, în școală. De buna desfășurare a activităților parteneriatului s-au ocupat educatoarele și învățătorii școlii noastre și domnul Anechitei Neculai, reprezentantul teatrului.

Scopul acestui parteneriat este de a-i face pe copii să cunoască noi povești, să înțeleagă semnificația valorilor morale care călăuzesc viața oamenilor și de a forma sau dezvolta componente de comunicare în scopul educării unor atitudini pozitive față de mesajele poveștilor prezentate. De asemenea, s-a urmărit ca elevii și preșcolarii să dorească să urmeze modelele pozitive și să-și manifeste atitudinea de respingere și dezaprobare față de fapte și de comportamente ce dovedesc răutate, intoleranță, lene, minciună, lipsă de respect.

Obiectivele acestui parteneriat au fost realizate prin prezentarea în fața elevilor a două povești cu personaje păpuși: „Motanul încălțat” – în luna noiembrie (semestrul I) și „Bălăioara” – în luna martie (semestrul al II-lea).

Elevii au fost atrași de spectacolele prezentate și au savurat fiecare moment, apreciind și răsplătind efortul actorilor cu aplauze furtunoase.

Parteneriatul nu este o noutate în școala noastră, acesta se perpetuează de mai mulți ani școlari și sperăm să continue și în viitor pentru că poveștile prezentate de ei sunt atractive, interactive și foarte așteptate de copii.

Prof. înv. primar, Elena Levărdă

TRADITII SI OBICEIURI DE PASTE LA ROMANI

Învierea Domnului este una dintre cele mai importante și mai frumoase sărbători ale creștinătății. Ea are darul de a aduce familia împreună și este plină de obiceiuri tradiționale pe care le pot pune în aplicare mămicile, tăticii și copiii din România.

Ouăle roșii

Cel mai răspândit obicei creștin de **Paște** este vopsirea de ouă roșii. Acestea sunt nelipsite de pe masa copioasă din prima zi a acestei sărbători și face deliciul celor mici, care abia așteaptă să le **ciocnească**.

Deși înainte nu se accepta ca ouăle să aibă altă culoare în afară de cea roșie, acum lucrurile s-au mai schimbat, iar mamele și copiii le colorează cu verde, galben sau albastru. Există mai multe legende legate de obiceiul vopsirii ouălor în cultura românească.

Cea mai populară dintre ele spune că **Maica Domnului**, care venise să-și plângă fiul răstignit, a așezat coșul cu ouă lângă cruce și acestea au fost înroșite de sângele care picură din rănilor lui **Iisus**.

Lumina Sfântă

În noaptea de Înviere, credincioșii sunt încurajați să meargă la biserică și să ia lumina. Ei trebuie să aducă de acasă o lumânare, pe

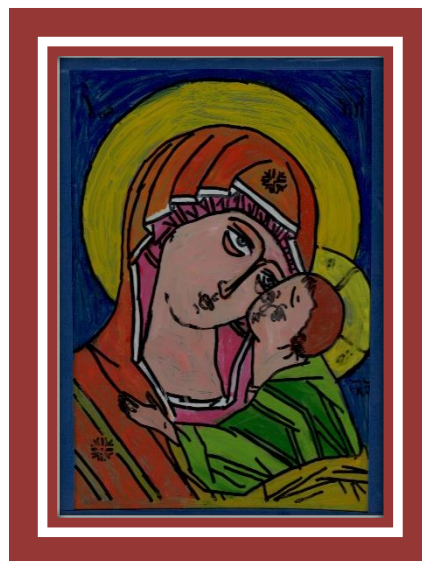
care o vor aprinde cu cea pe care o scoate părintele din altar. Lumina este simbolul Învierii.

Cele mai multe familii păstrează restul de lumânare rămasă nearsă după slujbă și o aprind în cursul anului în cazul în care au un mare necaz. La sfârșitul slujbei de Înviere, preotul împarte tuturor Sfintele Paști și îi împărtășește pe cei mici.

Mielul

În România, toate familiile servesc la masa de Paște carne de miel preparată sub diverse forme. Fie că este vorba despre friptură sau drob, cei mici și cei mari se bucură de carnea gustoasă.

Mielul este simbolul Mântuitorului Iisus, care a fost sacrificat pentru a salva omenirea.

Prof. înv. primar Tatiana Gîrbea

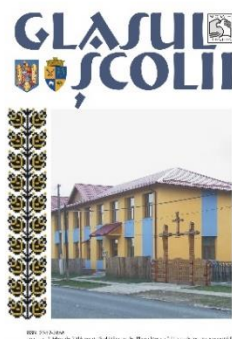
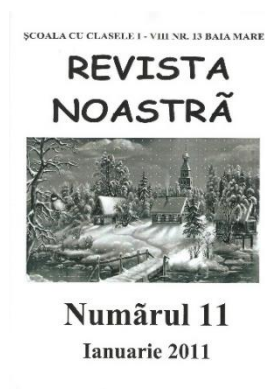
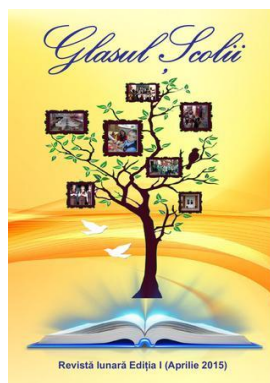
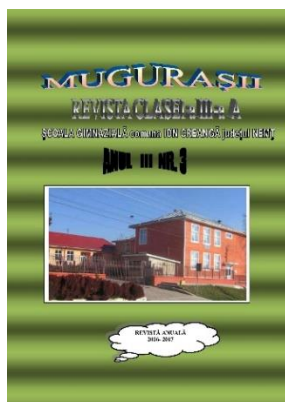
Revista revistelor școlare

Din dorința de a face cunoscută elevilor activitatea publicistică a colegilor de la alte școli, cu ajutorul cunoscutului motor de căutare de la GOOGLE am găsit multe lucruri interesante. Priviți coperte revistelor, apoi vă voi spune câteva cuvinte despre sumarele acestor minunate publicații ale elevilor din alte școli din țară.

Subiectele abordate sunt aproximativ aceleași cu cele din *FAMILIA* noastră: natura, școala, mama, istoria, țara, localitatea, activitățile școlii etc. În toate revistele răsfoite se regăsesc rezultatele deosebite obținute de elevii școlilor respective la diferite concursuri la care au participat, desene, fotografii, curiozități, jocuri.

Deci, *FAMILIA* noastră face parte din *familia* revistelor școlare.

Numai că „*FAMILIA*” Școlii „Carmen Sylva” e mai... ochioasă! E familie regală.

Alexia Tuiu, clasa a VIII-a B